

[Thestrup.]

anledning af ministerskifter og i anledning af ferie. Naturligvis tilsiger en sag som denne, at der sker en grundig behandling, men langsomhed er ikke det samme som grundighed.

Jeg skal om selve lovforslaget henvise til mine udtalelser ved behandlingen i foråret 1950, og jeg skal dertil gøre nogle tilføjelser, idet jeg dog bemærker, at jeg ikke vil komme ind på de enkelte paragraffer her ved første behandling.

Det er naturligvis rigtigt, at en lov som denne altid vil kunne anvendes mod en modstandsbevægelse, der efter landets erobring sætter ind mod besættelsesmagten, men en besættelsesmagt vil jo altid være i stand til selv at lave nye lovbestemmelser, hvis der ikke findes nogen, den kan bruge. Det, der er af betydning ved en lovgivning som denne, er, at det er fastslået, hvad en ulovlig besættelse er, og at det dermed er klargjort for befolkningen, at den pågældende magthaver er en magthaver, hvis magt er ulovlig, og at hans anvendelse af gældende love også er ulovlig.

Ved behandlingen af lovforslaget i foråret 1950 talte professor Mogens Fog, der da var medlem af det høje ting, om lovforslaget, og han rørte under sin tale ved forskellige principielle forhold, som det vil være nødvendigt, man gør sig klart, inden man går videre. Det, jeg lige har nævnt, var et af dem. Et andet var, om loven vil kunne forhindre, at vi opgiver vor selvstændighed eller dele deraf ved at indrømme andre lande kontrol med vore økonomiske og militære forhold, og professoren mente, at hvis loven virkelig skulle håndhæves efter sin ordlyd, ville vor tiltræden af Marshall-overenskomsten og Atlantpagten falde ind derunder, således at de, der havde arbejdet derfor, havde været straf skyldige efter loven, om den havde været gældende, da disse to overenskomster blev sluttet. Denne opfattelse er efter min mening ikke rigtig. Det, lovforslaget taler om, er kun den ulovlige indskrænkning i selvbestemmelsesretten. Når vor regering uden tvang og med rigsdagens samtykke afslutter en alliance, er denne lovlige og falder som sådan udenfor straffeloven.

Et tredje punkt, kritikken var rettet mod, var begrebet: truende udsigt til krig. Jeg skal erkende, at det kan være vanskeligt at afgøre, om der er truende udsigt til krig eller ej, men det, det kommer an på, er, om det for den pågældende person, det drejer sig om, var eller måtte være klart, at der forelå truende udsigt til krig, og det gælder

her, at tvivl kommer den anklagede, altså den, sagen i øjeblikket drejer sig om, til gode.

Endelig blev der rejst kritik af anvendelsen af ordene: fjende og fjendtlig, og der blev spurgt, hvem er f. eks. i dag fjenden? Når man ser hen til, at der i loven kun er tale om fjenden og fjendtlig i relation til krig, besættelse, truende udsigt til krig o. lign., forekommer det mig, at der her ikke kan være så megen tvivl, idet fjenden jo så er den, der i den pågældende situation angriber, besætter eller truer.

Med den ændring, den højtærede justitsminister har foretaget i udkastet, er dødsstrafbestemmelserne henført til den militære straffelov. Jeg tilstår, at jeg ikke er stemt for denne ændring. Jeg er ligesom den højtærede justitsminister ked af at have dødsstrafbestemmelser i den borgerlige straffelov, men det forekommer mig, at vi må vælge, om vi vil have dødsstrafbestemmelser indført eller ej udenfor militære forhold, og vil vi det, ja, så må vi også have mod til at have en sådan bestemmelse stående udenfor den militære straffelov. Det står for mig, som om det at anbringe dødsstrafbestemmelserne i den militære straffelov ligesom er et forsøg på at skjule for befolkningen, at vi indfører dødsstraf i borgerlige forhold. For mig står det således, at denne lov først og fremmest skal tjene som en advarsel til den, der er ved at begive sig ud på den politiske lovovertrædelses farlige vej, en advarsel, der på dette særlige område virker langt mere, end straffetruel virker med hensyn til almindelige forbrydelser. Denne lov skal sige klart, at angreb på statens sikkerhed og forfatning kan medføre dødsstraf, således at man ikke først skal hen og slå efter i andre love for at finde, hvad straffen kan blive. Henførelse af dødsstraffen til den militære straffelov rejser især nogle juridiske tvivlsspørgsmål, som jeg dog skal vente med at komme ind på til udvalgsbehandlingen.

Må jeg slutte med at sige, at jeg er klar over, at en grundig udvalgsbehandling er nødvendig, og jeg skal tilsige mit partis medvirken til en grundig, velvillig og helst ikke altfor langsom udvalgsbehandling.

Johs. Christiansen: Det ville være uretfærdigt at påstå, at skiftende justitsministre har været for hastige med denne sag. Den er blevet grundig overvejet, siden udvalget med højesteretsdommer Colov som formand i 1948 begyndte sin virksomhed. Jeg siger ikke dette i en på nogen måde kritisk hensigt, for efter min mening er det netop